

De verdragsbijdrage aan het Zorginstituut Nederland (ZIN)

Deel 2 – De bijdrage voor de WLZ component

2.3 De bijdrage voor de WLZ component

2.3.1 De inkomensgrondslag: het pseudo-premie-inkomen WLZ

Het pseudo-premie-inkomen WLZ wordt bepaald aan de hand van de definitie van dat inkomen als ware betrokkene premieplichtig voor de WLZ volgens art. 8 van de Wet Financiering sociale verzekeringen (WFSV). Dit verwijst door naar het belastbaar inkomen volgens de Wet Inkomstenbelasting 2001 hoofdstuk 3, als ware de verdragsgerechtigde (en zijn eventuele partner) binnenslands belastingplichtige van Nederland. Uitgangspunt is dat het belastbaar wereldinkomen box 1 het pseudo-inkomen WLZ vormt. Het Ninbi aangiftebiljet dient als belangrijke bron voor de vaststelling van dit inkomen door de Belastingdienst die in dezen als toeleverancier van (buitenlands) inkomen aan ZIN optreedt. Het Ninbi biljet zal veelal ook aan de partner van de hoofdverdragsgerechtigde worden toegezonden, maar onduidelijk is volgens welke criteria de selectie van partners die wel of niet een Ninbi biljet krijgen in de praktijk geschiedt. Bij medeverdragsgerechtigdheid is het inkomen van de partner immers niet van belang voor vaststelling van de verdragsbijdrage, maar wel in verband met de hoogte van toeslagen en het recht op heffingskorting. Hoe en in welke mate de Belastingdienst dit aangiftebiljet in de praktijk het wereldinkomen toetst met behulp van eigen gegevens en informatie van andere staten, met name de woonstaat, is onduidelijk. Het belastbare wereldinkomen box 1 is als volgt gedefinieerd (zie art. 3.1. van de WetIB2001):

- a. de belastbare winst uit onderneming;
 - b. het belastbare loon;
 - c. het belastbare resultaat uit overige werkzaamheden;
 - d. de belastbare periodieke uitkeringen en verstrekkingen, waaronder pensioenen;
 - e. de belastbare inkomsten uit eigen woning;
 - f. de negatieve uitgaven voor inkomensvoorzieningen en
 - g. de negatieve persoonsgebonden aftrekposten;
- verminderd met:
- h. de aftrek wegens geen of geringe eigenwoningsschuld;
 - i. de uitgaven voor inkomensvoorzieningen en
 - j. de persoonsgebonden aftrek

Aangifte om dit inkomen te bepalen wordt door de hoofdverdragsgerechtigde dus gedaan door het Ninbi biljet in te vullen dat van de Belastingdienst wordt ontvangen. Daar staan de bovengenoemde posten op in meer gedetailleerde vorm.

Zie voor een voorbeeld, en ook voor toelichtingen per post, [hier de site van de Belastingdienst](#).

Het Ninbi biljet bevat ook posten die betrekking hebben op het wereldinkomen box 2 en box 3. Reden daarvoor is dat het Ninbi biljet ook gebruikt wordt voor toetsing op het recht op bepaalde toeslagen (ook: de zorgtoeslag, zie een aparte column) en omdat dit mede van belang is voor de bepaling van enkele heffingskortingen en persoonsgebonden aftrek.

Voor veel gepensioneerde verdragsgerechtigden zijn **de posten d, e, h en j** het belangrijkste.

Wat d) betreft blijkt uit de afzonderlijke toelichting dat afgezien van *wettelijke pensioenen* als WIA, WAO, ANW, AOW ook be-

drijfspensioenen, lijfrentes (en sommige afkopsommen van lijfrentes) en ontvangen partneralimentaties van belang zijn (al dan niet van buitenlandse herkomst).

Uit **de toelichting op e)** blijkt dat bepaalde beperkingen die binnenlands belastingplichtigen hebben in de aftrek van de *hypotheekrente* ook toegepast dienen te worden door de verdragsgerechtigde, zoals in verband met de bijleenregeling en de vanaf 2013 geldende aflossingsverplichting voor nieuwe of verhoogde hypotheek. Onduidelijk is overigens of en hoe in 2006 bij invoering van verdragsgerechtigde direct rekening zou moeten zijn gehouden met de beperkingen van de bijleenregeling op gebeurtenissen van voor 2016 (zoals het aankopen van een in het buitenland gelegen eigen woning).

Aannemelijk is dat geen enkele verdragsgerechtigde dat toen gedaan heeft. Faciliteiten van renteaftrek geschapen voor dubbele leningen bij eigen woningen die tijdelijk niet het hoofdverblijf zijn doordat een nieuwe eigen woning is betrokken gelden ook verdragsgerechtigden, ongeacht of de oude of nieuwe woning binnen Nederland is gelegen. Hetzelfde geldt voor regelingen voor tijdelijke verhuur van de oude eigen woning of het eigen hoofdverblijf, tweejaarsregelingen voor nieuwbouwdapot, en de partnerregeling in geval van scheiding. Ook de regeling voor geen of geringe eigenwoningschuld die ervoor zorgt dat het inkomen uit eigen woning niet positief kan worden is van toepassing.

De inkomsten uit de eigen woning betreffen het *eigenwoningforfait* dat een percentage is van de WOZ-waarde van de woning. Een WOZ-waarde voor een in het buitenland gelegen woning zal niet bekend zijn. Daartoe dient de marktwaarde in lege staat genomen te worden. In geval van meningsverschil met de Belastingdienst kan een taxatierapport dienstig zijn.

Onderhoudskosten voor een Rijksmonumentenpand zijn – onder condities – thans nog geheel aftrekbaar. Aan de voorwaarde dat de woning in het Rijksmonumentenregister moet zijn opgenomen zal in het buitenland vrijwel nooit voldaan kunnen zijn. Pogingen om desondanks bij de rechter aftrek te verkrijgen voor een vergelijkbaar pand in het buitenland zijn bij de rechter mislukt (zie bijvoorbeeld het EUHvJ arrest C-287/13). Ik acht deze jurisprudentie ook van toepassing in dit kader op verdragsgerechtigden.

Wat betreft post j), de persoonsgebonden aftrek, deze bestaat uit een groot aantal deelposten, zoals: specifieke ziektekosten, studiekosten, betaalde partneralimentatie, giften, etc. Hierna enkele opmerkingen als aanvulling op de toelichtingen van de Belastingdienst.

De premies voor *ziektekostenverzekeringen* (wettelijke en private), evenmin als de verdragsbijdrage, zijn niet langer aftrekbaar als persoonsgebonden aftrek. Buitenlandse eigen bijdragen in de ziektekosten, en kosten van het eigen risico van een buitenlandse ziektekostenregeling, zullen veelal wel aftrekbaar zijn, maar die voortvloeien uit de ZVW en de WLZ bij gebruik van pensioenlandzorg niet.

Voor (sommige) ziektekosten gelden (leeftijds- en inkomensafhankelijke) bijzondere verhogingsfactoren en er is een inkomensafhankelijke berekeningswijze (met een drempel), waarbij alles tevens mede afhangt van de vraag of men een partner heeft en hoe oud die is.

Bij *giften* geldt dat deze in beginsel gericht moeten zijn op ANBI instellingen in Nederland of daarbuiten of SBBI instellingen. Onder meer het EUHvJ arrest Persche (C-318/07) verruimt echter binnen de EU de aftrek van giften aan instellingen die algemeen

nut beogen, zelfs indien ze niet als ANBI geregistreerd zijn. Ook het arrest van de Hoge Raad [ECLI:NL:HR:2008:BB0428](#) wijst in die richting. Zeker indien een in het buitenland gevestigde begiftigde instelling onderdeel is van een multinationale instelling (zoals soms bij kerken of milieuorganisaties als Greenpeace of Amnesty International het geval is) met onderdelen die in Nederland als ANBI zijn erkend, zal giftenaftrek al snel moeten worden toegestaan (beslissingen zijn aan de Belastingdienst Buitenland in Heerlen gedelegeerd). Onder omstandigheden zal de Belastingdienst nadere stukken ter aantoning van het algemeen nut beogende karakter kunnen verlangen.

Er zijn leeftijdsafhankelijke grenzen gesteld aan het *maximum van het premie-inkomen* waarboven geen WLZ premie wordt geheven, gelijk aan de maxima aan de tweede schijf voor de inkomstenbelasting. Voor degenen die voor 1946 geboren zijn is dat maximum € 34.027 (2016) en voor jongere verdragsgerechtigden € 33.715. Dit verschil naar leeftijd vloeit voort uit de in 2011 ingevoerde houdbaarheidsbijdrage in de inkomstenbelasting waarbij voor degenen die na 1945 geboren zijn de tweede schijf slechts gedeeltelijk geïndexeerd wordt voor inflatie.

Aangezien de inflatie laag was vanaf 2011 zijn de maximumbedragen nog weinig uit elkaar gelopen, maar er wordt gediscussieerd om dit proces te veranderen door de toe te passen indexatie voor de jongste groep verder te beperken. Het voordeel dat de oudste groep in de inkomstenbelasting heeft van een langere tweede schijf is voor veel verdragsgerechtigden weinig relevant, namelijk als ze geen of weinig in Nederland belast inkomen hebben. Daar tegenover staat dus het nadeel van de langere schijf voor het premie-inkomen WLZ.

Indien men een partner heeft die als fiscale partner in de zin van hoofdstuk 2 van de

WetIB2001 kan worden aangemerkt, gegeven de fictie dat beiden binnenlands belastingplichtig zouden zijn, komen de faciliteiten van *vrije verdeling tussen partners* van gemeenschappelijke inkomensposten en van vrije verdeling van de persoonsgebonden aftrek aan de orde.

Relevante gemeenschappelijke inkomensposten met de partner kunnen vooral zijn de inkomsten uit eigen woning, de uitgaven in verband met inkomensvoorzieningen, en de inkomsten uit sparen en beleggen. Voor de persoonsgebonden aftrek gelden vooral de partneralimentatie en de ziektekosten als relevant voor verdragsgerechtigden.

In geval er sprake is van een medeverdragsgerechtigde partner of een partner die anderszins tegen ziektekosten verzekerd is (bijvoorbeeld woonlandverzekerd op grond van arbeid) kan het zinvol zijn dat de gemeenschappelijke inkomensposten en de persoonsgebonden aftrek zodanig worden toegedeeld dat het pseudo-premie-inkomen van de hoofdverdragsgerechtigde zo laag mogelijk wordt gehouden.

Indien de beide partners verdragsgerechtigd zijn op eigen titel (wat vaak het geval zal zijn als beiden AOW hebben), zal mogelijk op soortgelijke wijze geschoven kunnen worden met deze posten om het totaal van beiden aan verdragsbijdragen zo laag mogelijk te houden.

Merk op dat er in de regelgeving geen formele relatie gelegd is tussen de aangifte inkomstenbelasting bij de Nederlandse belastingdienst en de aangifte Ninbi. Uiteraard zullen de meeste posten hetzelfde dienen te worden opgegeven indien er ook sprake is van opgaaf van het wereldinkomen voor de inkomstenbelasting. Wat betreft de verdeling van posten tussen partners kunnen buitenlandse belastingplichtigen, indien beiden vallend onder de regeling voor kwalificerend

buitenlands belastingplichtigen (KBB), onder omstandigheden besluiten de willekeurige verdeling tussen partners bij de aangifte IB anders te doen dan bij de Ninbi aangifte. In het jaar van migratie (van of naar Nederland) kan het jaarinkomen onder bepaalde omstandigheden (naar keuze) volgens twee methoden worden toegerekend aan het binnenlandse deel van het premie-inkomen in het kader van de premieheffing volksverzekeringen: de aftrekmethode en de tijdsevenredige herleiding van het maximale premie-inkomen: Zie daartoe [deze link](#) op de site van de Belastingdienst.

De Belastingdienst past daarbij voor die premieheffing volksverzekeringen automatisch de voordeligste methode toe gezien vanuit dat binnenlandse deel. Omgekeerd zal daarvoor het resterende buitenlandse deel hoger uitvallen. Dit laatste is ongunstig voor de verdragsbijdrage. Het staat in het kader van de Ninbi-aangifte dan mijns inziens de verdragsgerechtigde alsnog vrij een keuze van methode te maken om het pseudo-premie-inkomen voor de verdragsbijdrage zo laag mogelijk te maken.

Meer in het algemeen geldt op dit punt het volgende. In geval van gedeeltelijke verdragsgerechtigdheid gedurende een deel van het jaar (bijvoorbeeld bij migratie) zal de berekening van de WLZ component, in al zijn onderdelen, m.i. tijdsevenredig dienen te worden berekend. AWK meldt echter in [een oudere publicatie](#): *“Als betrokkene voor een deel van een kalenderjaar deel AWBZ verzekerd is geweest en voor het overige deel verdragsgerechtigd (“gebroke jaar”) moeten de inkomens, aftrekposten en heffingskortingen aan de juiste periodes worden toegerekend. Dat is problematisch omdat de Belastingdienst het CVZ totalen per jaar levert. Het CVZ heeft er voor gekozen om in geval van een “gebroke jaar” de buitenlandse inkomens en de opgevoerde aftrekposten in zijn geheel buiten beschouwing te laten.*

Voor betrokkene is deze handelwijze uiteraard alleen een nadeel voor zo ver er aftrekposten in het geding zijn. Het CVZ kent verder bij een “gebroke jaar” de heffingskortingen voor het volledige bedrag in mindering. Ook dus in het voordeel van betrokkene.”

In hoeverre deze handelwijze thans nog door ZIN doorgevoerd wordt is de vraag.

2.3.2. Het premiepercentage WLZ

Het premiepercentage voor het jaar 2016 is 9,65%. Ten opzichte van het premiepercentage AWBZ is het structureel gedaald. In het laatste jaar (2014) van de AWBZ was dat vergelijkbare percentage 12,65%. De reden dat het percentage zo sterk gedaald is, is dat het dekkingspakket van de WLZ beduidend kleiner is geworden dan dat van de WLZ.

Ten dele betreft dat overigens een verschuiving van zorgcomponenten naar de ZVW (die wel tot bijdrage leidt voor verdragsgerechtigden) en ten dele een verschuiving naar de WMO (die door gemeenten wordt uitgevoerd en zorg bevat die niet wettelijke zorg in de zin van Vo883/2004 en sociale zekerheidsverdragen is te rekenen). Hoewel de laatste twee jaren het premiepercentage constant is gebleven valt niet uit te sluiten dat het in de toekomst gaat stijgen omdat het fonds voor de WLZ nog steeds tekorten bevat die uit de algemene middelen worden gedekt.

2.3.3. De WLZ heffingskorting voor de hoofdverdragsgerechtigde

De wettelijke grondslag voor deze grootheid (dus af te trekken van de premie) is te vinden in hoofdstuk 8 van de Wet IB2001, in het bijzonder de artikelen 8.2 en 8.6. Opnieuw geldt dus dat de verdragsgerechtigde fictief als binnenlands belastingplichtig wordt gezien.

Artikel 8.6 stelt dat het WLZ-deel van de heffingskorting het deel van de standaardheffingskorting is dat bepaald wordt door de verhouding van het WLZ premiepercentage tot het gecombineerde heffingspercentage. Dat laatste is gelijk aan de som van het belastingpercentage in de eerste schijf en de premiepercentages AOW, ANW, en WLZ. In 2016 is die verhouding 0,264, terwijl deze in 2006 nog 0,367 was. Voor personen die de AOW-gerechtigde leeftijd hebben bereikt (of in de loop van het jaar bereiken) geldt een enigszins afwijkende berekening, omdat AOW'ers geen AOW-premie betalen, die in absolute zin echter tot dezelfde bedragen leidt als voor niet-AOW'ers. De jaarlijkse veranderingen in de genoemde verhouding worden vooral bepaald door wijzigingen in belastingpercentages in de eerste schijf. Dit laatste wordt door de politiek vaak gebruikt om (binnenlands) koopkrachtbeleid voor de laagste inkomens te voeren.

In geval van verdragsgerechtigdheid gedurende een deel van het jaar (bijvoorbeeld door migratie) wordt het WLZ-deel in de heffingskorting tijdsevenredig bepaald. De *standaardheffingskorting* is in 2016 het gezamenlijke bedrag van:

- a. de algemene heffingskorting;
- b. de arbeidskorting;
- c. de werkbonus;
- d. (..);
- e. de inkomensafhankelijke combinatiekorting;
- f. (..);
- g. (..);
- h. (..);
- i. de jonggehandicaptenkorting;
- j. de ouderenkorting;
- k. de alleenstaande ouderenkorting, en
- l. de korting voor groene beleggingen.

Tussen (..) staan de voorheen nog bestaande, maar voor of per 2016 vervallen, heffingskortingen. Alle heffingskortingen vanaf 2006, en de veranderingen per jaar, zijn in de

publicaties op de website van ZIN, de eindejaars persberichten van het Ministerie van Financiën en de jaarlijkse Belastingplannen (na parlementaire behandeling) te vinden. Voor verdragsgerechtigden zijn de volgende drie vooral van belang:

De algemene heffingskorting. Deze bedraagt in 2016 € 2.242 (voor degenen die de AOW-gerechtigde leeftijd niet hebben bereikt), of € 1.145 (vanaf bereiken AOW-gerechtigde leeftijd), verminderd, doch niet verder dan tot nihil, met 4,822% van het gedeelte van het belastbare box 1 wereldinkomen uit werk en woning dat meer bedraagt dan het maximum van de eerste schijf van de inkomstenbelasting (€ 19.922 in 2016). Dit komt erop neer dat de algemene heffingskorting in 2016 maximaal is, dus € 2.242 (resp. € 1.145) bij een premie-inkomen van € 19.922, en daarna afgebouwd wordt tot nihil bij een inkomen van € 66.417.

De ouderenkorting geldt voor de verdragsgerechtigde die bij het einde van het kalenderjaar de AOW-pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt. Zoals bekend schuift die leeftijd, afhankelijk van de geboortedatum, steeds verder omhoog. De ouderenkorting bedraagt in 2016 € 1.187 indien de belastingplichtige een verzamelinkomen heeft van niet meer dan € 35.949. Indien de belastingplichtige een verzamelinkomen heeft van meer dan € 35.949 bedraagt de ouderenkorting € 70.

De alleenstaande ouderenkorting geldt voor de verdragsgerechtigde die een AOW-uitkering voor alleenstaanden ontvangt. In 2016 bedraagt deze 436 €.

Bij overlijden vindt geen tijdsevenredige herrekening van de heffingskorting plaats, wel voor het deel van het jaar dat men niet verdragsgerechtigd is in andere gevallen.

Merk op dat jaarlijks (structurele) veranderingen in de onder a t/m l genoemde heffingskortingen of de hoogte ervan worden aangebracht, de laatste jaren meestal verminderingen.

ZIN kent deze drie heffingskortingen bij definitieve aanslag standaard toe (en kan de nodige gegevens ook al voor de inhouding van de bijdrage door de pensioenorganen doen toekomen). Andere heffingskortingen moeten aangevraagd worden bij ZIN na ontvangst van de definitieve aanslag, omdat deze van zuiver individuele aard zijn. Zie daartoe [deze link](#) op de site van ZIN.

De bovenstaande kortingsbedragen moeten nog met het eerder genoemde WLZ aandeel worden vermenigvuldigd om tot het WLZ-deel in de standaardheffingskorting te komen. De totaal voor zichzelf te betalen pseudo-premie WLZ kan voor de hoofdverdragsgerechtigde niet negatief worden. Dit betekent dat zeer lage inkomens de kortingen soms niet geheel kunnen verzilveren. Voor de alleenstaande AOW-gerechtigde geldt dit voor een inkomen tot € 14.849. Voor de niet-alleenstaande AOW-gerechtigde geldt dit voor een inkomen tot € 12.507. De andere kant daarvan is dat beneden deze maxima de pseudo-premiebijdrage WLZ voor de verdragsgerechtigde nihil is. Anders dan bij de heffing van inkomstenbelasting kan bij de verdragsbijdrage echter geen compensatie worden toegepast voor niet-verzilvering van het WLZ-deel van de standaardheffingskorting in de sfeer van de inkomstenbelasting. De RZv bevat de bepaling (in art. 6.3.1.2.b) dat het recht op het WLZ-deel in de standaardheffingskorting slechts geldt voor zover in de sfeer van de heffing van inkomstenbelasting geen teruggave is verleend. In het verleden ontstonden nogal eens procedurele problemen omdat de trajecten van aangifte en afhandeling inkomstenbelasting (bij keuze voor binnenlandse belastingplicht) en

aangifte en afhandeling voor de verdragsbijdrage nogal gescheiden waren (zodat sommige verdragsgerechtigden/buitenlands belastingplichtigen geneigd of zelfs in staat waren deze voorwaarde te ontwijken en extra heffingskorting te verkrijgen). Kennelijk is het verschaffen van inlichtingen en de administratieve procedure op dit onderwerp tussen ZIN en Belastingdienst dusdanig verbeterd dat dit risico zich niet meer voordoet).

2.3.4. De verhoging van de heffingskortingen voor de niet- of weinig verdienende partner

Op basis van art. 6.3.1. van de RZv worden onder voorwaarden verhogingen voor de minstverdienende partner toegekend. Die worden beschreven in art. 8.9 (algemene deel) en 8.9.a (niet-premieplichtigen) van de WetIb2001.

Uiteraard moet de hoofdverdragsgerechtigde dan een niet- of weinig verdienende partner hebben in de zin van die wet, als ware men wonend in Nederland.

De relevante delen uit de artikelen 8.9 en 8.9.a. citeer ik hierna, eerst slechts vanuit het perspectief van belasting- en premieheffing volksverzekeringen.

Art. 8.9. Verhoging maximum gecombineerde heffingskorting bij minstverdienende partner.

1. Indien de gecombineerde heffingskorting door artikel 8.8 van de WetIB2001 wordt beperkt tot een bedrag beneden het niveau van 46 2/3% van de algemene heffingskorting vermeerderd met de voor de belastingplichtige geldende arbeidskorting en inkomensafhankelijke combinatiekorting (toet niveau) wordt, indien de belastingplichtige in het kalenderjaar gedurende meer dan zes maanden dezelfde partner heeft, de gecombineerde heffingskorting daarna verhoogd tot het toet niveau. De verhoging bedraagt echter maxi-

maal het bedrag van de door de partner verschuldigde gecombineerde inkomensheffing verminderd met zijn gecombineerde heffingskorting.

2 Ten aanzien van de belastingplichtige die geboren is vóór 1 januari 1963 wordt voor de bepaling van het toet niveau de algemene heffingskorting voor 100% in aanmerking genomen.

(.....)

4 Dit artikel is niet van toepassing indien de belastingplichtige bij de aanvang van het kalenderjaar de leeftijd van 21 jaar niet heeft bereikt en in het kalenderjaar gedurende meer dan zes maanden in belangrijke mate door zijn ouders is onderhouden.

5 De belastingplichtige die uitsluitend door zijn overlijden in het kalenderjaar of het overlijden van zijn partner niet voldoet aan de voorwaarde van het eerste lid inzake het gedurende meer dan zes maanden hebben van dezelfde partner in het kalenderjaar wordt, voor de toepassing van dit artikel, geacht meer dan zes maanden dezelfde partner te hebben gehad.

Toelichting: In het eerste lid van deze bepaling wordt allereerst geregeld dat de minstverdienende partner recht heeft op verhoging indien de eigen gecombineerde heffingskorting beneden een bepaald toet niveau daalt.

Dit toet niveau bestaat grotendeels uit een deel van de algemene heffingskorting, in 2016 gebaseerd op een percentage van 46 2/3. Dit percentage zakt jaarlijks met 6 2/3 % en vervalt per 2024. De reden daarvan is dat dit het beleid tot uitdrukking brengt om te streven naar grotere (fiscale en financiële) zelfstandigheid van partners (meestal vrouwen), althans bij de jongere generatie. Voor degenen die voor 1963 geboren zijn geldt dit kortingspercentage op de algemene heffingskorting niet.

De laatste zin van lid 1 beperkt het uit te betalen deel van de heffingskorting tot maximaal het bedrag van de door de meestverdienende partner verschuldigde belasting en premie voor de volksverzekeringen.

In het vierde lid is een bepaling opgenomen die er toe leidt dat de belastingplichtige die jonger is dan 21 jaar en gedurende meer dan zes maanden in het kalenderjaar in belangrijke mate wordt onderhouden door zijn ouders, niet voor de verhoging van de standaardheffingskorting in aanmerking komt.

Het vijfde lid zorgt ervoor dat door overlijden van een of beide partners gedurende het jaar het partnerschap niet ontnomen kan worden vanwege het dan niet langer voldoen aan de zesmaands eis van partnerschap.

Later is in de wet een extra artikel ingevoerd om voor niet-premieplichtige minstverdienende partners voor de volksverzekeringen toch in de verhoging rekening te kunnen houden met de premiedelen in de heffingskortingen. Er wordt dan gedaan alsof die partner wel verzekerd is voor de volksverzekeringen (zie lid 2). Dat artikel luidt als volgt:

Artikel 8.9.a Bijzondere verhoging heffingskorting voor de inkomstenbelasting voor niet-premieplichtigen.

1 De bijzondere verhoging van de heffingskorting voor de inkomstenbelasting geldt voor de belastingplichtige die recht heeft op de verhoging van de gecombineerde heffingskorting, bedoeld in artikel 8.9, maar die deze verhoging als niet-premieplichtige niet volledig kan effectueren.

2 De bijzondere verhoging van de heffingskorting voor de inkomstenbelasting is gelijk aan de verhoging van de gecombineerde heffingskorting, voor zover de belastingplichtige daarop als niet-premieplichtige geen recht heeft, maar hij daarop wel recht zou

hebben indien hij premieplichtig in Nederland zou zijn.

3 De bijzondere verhoging van de heffingskorting voor de inkomstenbelasting is echter niet hoger dan het gezamenlijke bedrag van de belasting na toepassing van regelingen ter voorkoming van dubbele belasting, en de premie voor de volksverzekeringen die zijn partner is verschuldigd over het belastbare inkomen uit werk en woning, verminderd met zijn gecombineerde heffingskorting.

Toelichting: Lid 3 zorgt er (opnieuw) voor dat aan beide partners bij elkaar het te heffen bedrag aan inkomstenbelasting en premies niet negatief kan worden. Voor de toepassing op verdragsgerechtigden ter bepaling van de verdragsbijdrage kunnen de volgende kanttekeningen worden gemaakt.

Bij toepassing van de WetIb2001 worden de beide verhogingen aan de minstverdienende partner toegekend. De minstverdienende partner kan ook in het geheel geen inkomen hebben. Krachtens de RZv worden deze verhogingen echter bij de bepaling van de verdragsbijdrage toegekend aan de meestverdienende hoofdverdragsgerechtigde.

Indien beide partners verdragsgerechtigd zijn op eigen titel komt degene met het hoogste (wereld)inkomen box 1 in aanmerking voor de verhogingen.

De verhogingen betreffen, anders dan bij het onder 2.3.3. genoemde, alle delen van de standaardheffingskorting, dus niet slechts het WLZ-deel, maar ook het inkomstenbelasting- en ANW-deel, en indien van toepassing het AOW-deel.

De verhogingen worden in het kader van de verdragsbijdrage slechts toegekend voor zover niet reeds in de sfeer van de inkomstenbelasting teruggave is verleend. Het belangrijkste materiële verschil in dezen is dat bij de inkomstenbelasting geen woonlandfactor

in aanmerking wordt genomen en bij de verdragsbijdrage wel. Weliswaar worden in beide gevallen de verhogingen van rechtswege toegekend, maar bij de regeling voor KBB is er in feite ene keuzemogelijkheid omdat een voorwaarde voor toepassing is dat men een getekende inkomensverklaring overlegt.

Het recht op de verhogingen is onafhankelijk van de vraag hoe de minstverdienende partner ziektekostenverzekerd is: op zelfstandige titel, verdragsgerechtigd, medeverdragsgerechtigd, op zelfstandige titel in het woonland of elders wettelijk of particulier verzekerd, etc.

Door de systematiek van de heffingskortingen en hun verhogingen is het inkomen van de minstverdienende partner aan (jaarlijks veranderende) leeftijdsafhankelijke maxima onderhevig willen deze nog geëffectueerd kunnen worden. Deze worden gepubliceerd op de website van ZIN.

In bepaalde situaties berekent ZIN de verhogingen voor de minstverdienende partner automatisch, in andere gevallen kunnen ze laat, namelijk bij bezwaarschrift op een definitief vastgestelde aanslag voor de verdragsbijdrage pas worden aangevraagd. Zie voor de details [hier op de site van ZIN](#).

Voorbeeld van berekening van de WLZ-component in de verdragsbijdrage en de verhoging voor een AOW'er (70 jaar), hoofdverdragsgerechtigde, met een jongere partner (63 jaar) zonder enig inkomen die medeverdragsgerechtigd is (gegevens van 2016). Het WLZ-premie-inkomen van de AOW'er bestaat uit: € 8.000 AOW plus € 9.000 bedrijfspensioen (zonder aftrekposten), dus totaal € 17.000.

Hoofdverdragsgerechtigde	Euro
Premie-inkomen WLZ	17.000
WLZ-pseudopremie (0,0965 * premie-inkomen)	1640,50
Algemene heffingskorting, WLZ-deel	592
Ouderenkorting, WLZ-deel	615
<i>Subtotaal kortingen</i>	1207
Medeverdragsgerechtigde partner	
Premie-inkomen WLZ	Nihil
WLZ-premie	n.v.t.
Algemene heffingskorting	2242
<i>Verhogingen art. 8.9 en 8.9.a. (na maximering)</i>	433,50
<i>Totaal kortingen</i>	1640,50
Verschuldigde WLZ pseudopremie	0

De Column van Jan de Voogd over de verdragsbijdrage aan het Zorginstituut Nederland (ZIN) bestaat uit 4 delen:

- Deel 1 – Inleiding en de inkomenscomponent ZVW
- Deel 2 – De bijdrage voor de WLZ component
- Deel 3 – De woonlandfactor en procedurele aspecten van de bijdrage
- Deel 4 – Beschouwing over kritiek op de verdragsbijdrage